

Библиотека
Прозна пушовања

Наслов оригинала:
Astrid Lindgren, Maria Nilsson Thore,
Ett litet djur åt Pelle

Copyright

From *Vi på Saltkråkan*

Text © Astrid Lindgren 1964 / Astrid Lindgren Aktiebolag

Illustrations © Maria Nilsson Thore 2019

This edition first published by Rabén & Sjögren, Sweden, 2019.

Published by agreement with Rabén & Sjögren Agency.

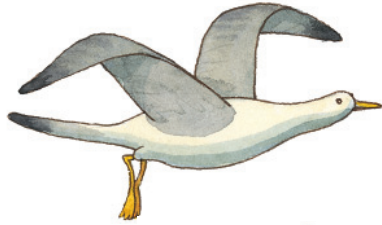
© 2025, за српски језик Одисеја

Објављивање ове књиге помогао је Шведски савет за културу

KULTURRÅDET

Астрид Линдгрен

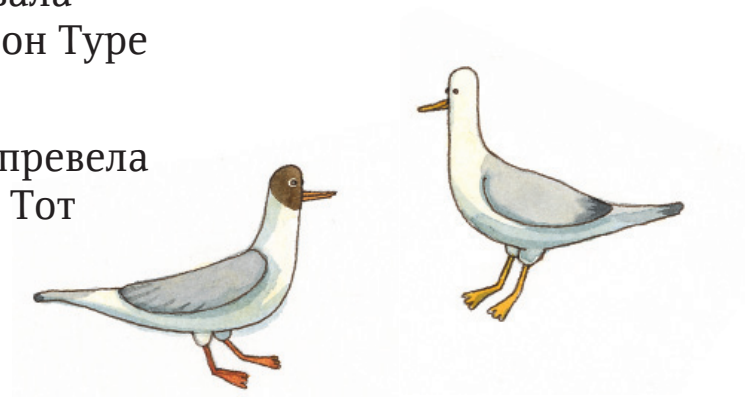

Доживљаји са острва Слана Врана

Пеле жели љубимца

Илустровала
Марија Нилсон Туре

Са шведског превела
Светлана Тот

Одисеја
Београд, 2025.

У малој просторији, тик поред кухиње, седео је Мелкер и писао. Прозор му је био отворен како би могао да осети мирис ивањског цвећа који је допирао споља, а кад би подигао поглед са писаће машине, видео би малу, плаву ресу отворене воде између острва.

Зврка се попела до Столаревог имања да нађе Пелеа, али га није било на видику. Уместо њега, на прозору је угледала свог пријатеља Мелкера.

„А ти само пишеш ли пишеш”, рекла је. „Шта то, уопште, пишеш?”

Мелкер је склонио руке са типки машине.

„Знаш, није то нешто што би ти разумела”, рекао је кратко.

„Није? Ја разумем све... све”, уверавала га је Зврка.

„Ово свакако не”, рекао је Мелкер.

„А је л’ ти то разумеш?”, питала је Зврка.

Наслонила се на симс као да намерава да остане ту до увече, а Мелкер је уздахнуо.

„Ниси баш најбоље?”, питала је Зврка.

Мелкер је рекао да се осећа добро, али би се осећао још боље кад би се она склонила одатле. И онда је Зврка отишла. Али се после два-три корака окренула и довикнула:

„Чика Мелкеру, знаш шта? Ако не можеш да пишеш тако да ја то разумем, онда је боље да престанеш.”

Мелкер је поново уздахнуо. Тад је зачуо да Пеле долази тандрчући кантицом за млеко и довикнуо што је гласније могао:

„Пеле, поведи Зврку са собом! Дођи... даћу ти једну круну да после купите по сладолед на штапићу. И не морате да журите кући!”

Каква потпуно непотребна изјава, то да не морају да журе! Човек би помислио да он не зна ништа о деци и да никад није видео Јансонов пашњак! Баш преко тог пашњака ишло се по млеко и баш туда су, лагано корачајући стазицом између бреза, ишли Зврка, Пеле и Капетан. У том тренутку није било крава на пашњаку због чега је Пеле

мало негодовао. Али ту су расле шумске јагоде и боровнице, лептири су летели наоколо, ту су мрави имали своје мравље стазе и мравињаке, ту је било великог камења прекривеног маховином на које су могли да се пењу, а Зврка је знала и за гнездо на једној брезе.

И стварно, нико није морао посебно да им наглашава да шетњу преко пашњака развуку на два сата. Има ту и лисичја јазбина, тамо живе лисица и њени младунци, испричала је Зврка. Једном је са татом била тамо рано ујутру и видела младунце како се играју испред. Али сада, кад је требало да је покаже Пелеу, није могла да нађе пут. Зато је Капетан био ту. Одвео их је право до јазбине. Налазила се на самом крају пашњака, скривена баш као што би свака лисица пожелела. У наслаганом камењу.

Пеле се најежио од узбуђења. Тамо, у тим мрачним тунелима, била је лисица. Кога брига што је није видео кад је засигурно знао да је она тамо унутра, са својим црвеним крзном и дугим репом и блиставим очима. Пелеу је то било довољно.

